

[Justitsministeren.]

anledning til mange udtalelser. Forsåvidt angår de enkelte punkter, som det ærede medlem kritiserede, vil jeg fastholde det, jeg har sagt hidtil, dels i dag og dels i min redegørelse forleden. Jeg vil berigtige en enkelt udtalelse, det ærede medlem kom med, som formentlig beror på en misforståelse. Det var vedrørende referatet af mine udtalelser om overpriserne på fra 5 til 15 pct. Det, jeg henviste til, var dommens bemærkning om, at rigsadvokaten havde henvist til prisdirektoratets skrivelse. Det fremgår af byretsdommen, side 37. Iøvrigt vil jeg henholde mig til mine tidligere redegørelser og finder ikke anledning til yderligere.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Enhver ved jo, at det er uden store forventninger til folketingsflertallet, at mit parti har stillet denne forespørgsel og jeg har holdt disse taler. Det ændrer ikke nødvendigheden af at stille en sådan forespørgsel, og det overflødig gør ikke de taler, jeg har holdt som ordfører for forespørgerne. Det, jeg har sagt, står fast, og det har, bortset fra ringe petiteser, om hvilke jeg tildels ikke har været rigtigt informeret, ikke rokket ved det, jeg har sagt, hverken i min tale i fredags eller i de to taler, jeg har holdt i dag. Navnlig må jeg sige til den højtærede minister, som nu fatter sig så kort, at ministeren ikke ved sine indlæg i debatten hverken i fredags eller i dag har rokket ved de kendsgerninger, jeg har fremdraget.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup synes, jeg burde have begrænset mig til det, der står i forespørgslen, nemlig at tale om anklagemyndigheden. Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup vil have bemærket eller burde have bemærket, at det gjorde jeg netop i den tale, hvormed jeg motiverede forespørgslen i fredags. I sit svar henholdt ministeren sig imidlertid i allerhøjeste grad til, hvad der er sagt i byrettens og landsrettens domme, citerede mange afsnit af disse domme, gjorde den i disse domspræmisser udtrykte opfattelse til sin egen og anvendte den til støtte for sin opfattelse af, at der ikke var nogen grund til at bebrejde noget led i anklagemyndigheden noget. Det gjorde det nødvendigt

for mig at komme ind på disse domspræmisser og på domstolenes behandling af denne sag, og jeg mener, at jeg derigennem fuldkommen uomstødeligt har påvist, at der i domspræmisserne står ting, som aldeles ikke er i overensstemmelse med kendsgerningerne, aldeles ikke i overensstemmelse med vidneudsagnene, som ikke kan stå for en nærmere prøvelse, og som derfor ikke kan tjene til undskyldning for justitsministeren, når justitsministeren ikke vil foretage sig noget overfor rigsadvokaten.

Jeg tror, det ærede medlem hr. Hans Hækkerup tager fejl, når han mener, at kun det, han kalder „Land og Folk“-kredse, nærer mistillid til justits- og retsvæsenet her i landet. Nej, den mistillid er meget mere udbredt, og det ærede medlem, som dog har været ordfører tidligere i debatter om sager, der også vedrørte Wright, Thomsen & Kier, ved jo udmærket, eller burde kunne huske, at fremragende eller almindeligt anerkendte juridiske kapaciteter såsom professor Hurwitz i offentliggjorte artikler har udtrykt, at hvis der ikke blev gjort noget, ville det gå temmelig galt med tilliden til rets- og justitsvæsenet. Så det er ikke blot „Land og Folk“-kredse, det drejer sig om.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup kan slå om sig med udtryk som martyr; der er ingen, der mistænker det ærede medlem for nogensinde at have søgt et martyrium, og der er ingen, der regner med, at det ærede medlem skal blive martyr. Kommunisterne søger heller ikke efter martyrium. Om vi bliver martyrer, må andre afgøre; men det er ikke det, der er formålet med vor politiske virksomhed eller i dette tilfælde med redaktør Houmanns artikel.

Hvis det ærede medlem hr. Hans Hækkerup ikke kan forstå, hvorfor redaktør Houmann ville have byretssagen udsat, til prisdirektoratets redegørelse forelå, skal jeg naturligvis gerne forklare ham det. Det var af den simple grund, at den dengang bebudede prisdirektoratsredagørelse, som ville betyde en fuldstændig undersøgelse af Wright, Thomsen & Kiers træpriser, ville foreligge den dag, byretsbehandlingen sluttede. Da denne redegørelse naturligvis måtte antages at have meget stor betydning for sagen, er det klart, at redaktør Houmann begærede byretsfor-